

mere klart billede, når vi skal afgive et mandat. Vi mener, at nogle af de uklarheder, der kan være mest problematiske – eller der, hvor der kan være, hvad kan man sige, djævle at finde i detaljen – er dem, der handler om kontrolmulighederne.

Som det er nu, er det medlemslandet selv, der har kontrolansvaret. Det er vi glade for. Det var et af problemerne med det oprindelige direktiv. Men det, der er uklart for os i øjeblikket, er i hvert tilfælde, om man også har adgang til alle de informationer, man har brug for, når man skal kontrollere.

Det andet spørgsmål, som jeg godt vil fremhæve her, drejer sig om de forbud, der er i artikel 14 og 15, altså de forbud, hvoraf nogle af dem i hvert tilfælde lægger nogle begrænsninger på medlemslandenes egen mulighed for at regulere tjenesteydelser, og hvad det egentlig er, der ligger i de forbud.

Så er vi for det tredje naturligvis stærkt optaget af forbrugerområdet og af at få afklaret, om det rent faktisk er sådan, at alle de forbrugerbeskyttelsesregler, vi har herhjemme, kan opretholdes. Vi er også meget optaget af, om miljøregler og miljøstandarder også kan opretholdes. Det er, ikke alene, men især disse områder, vi vil bruge meget af vores krudt på at få afdækket i det videre forhandlingsforløb.

Men jeg vil i hvert tilfælde godt sige her, at vi er glade for, at vi i sin tid ikke kastede os ud i en kamikazestrategi og bare sagde, at vi stemte for Dansk Folkepartis beslutningsforslag, men derimod gik ind i en forhandlingsproces og sagde: Vi ser det som en af vores opgaver at gå ind i og presse regeringen på det her, sådan at man kan få en forhandlingslinje, som bliver en dansk forhandlingslinje, og som klart vender sig mod det direktiv, der var i sin tid.

Jeg mener, vi har haft ret i at gøre det på den måde, og det forklarede den dags ordfører, hr. Ole Sohn, også i den debat, vi havde den 2. juni. Vi har så lidt på skift, hr. Ole Sohn og jeg, forklaret siden hen, hvad der er vores holdning til direktivet.

Formanden:

Der er lige et par korte bemærkninger til ordføreren. Først fra hr. Morten Messerschmidt.

(Kort bemærkning).

Morten Messerschmidt (DF):

Man fristes jo næsten til at starte med at sige, at det er den lille mand, der taler. Det har jeg det

sådan set udmærket med må være sådan i fru Anne Grete Holmsgaard øjne.

Men når nu det fra SF's side, og det anerkender jeg så at ordføreren gør meget ud af at forfægte, har været magtpåliggende at føre en stor kampagne imod oprindelseslandsprincippet, så forstår jeg bare ikke, hvordan det kan være, at man så alligevel i den her kampagne imod oprindelseslandsprincippet siger nej til at være imod oprindelseslandsprincippet, som Dansk Folkeparti er det. Skyldes det måske, at man, ligesom vi har fået at vide nu af Det Radikale Venstres ordfører, fru Lone Dybkjær, på talerstolen, støtter, at begrebet oprindelseslandsprincippet eksisterer i etableringsretten, men ikke i udøvelsesretten? Er det sådan, man skal forstå SF's syn på oprindelseslandsprincippet?

Kl. 19.15

(Kort bemærkning).

Anne Grete Holmsgaard (SF):

Nu kan jeg ikke gentage alt, hvad vores ordfører, hr. Ole Sohn, sagde den 2. juni, men jeg vil godt læse en lille smule op. Når jeg ikke kan gentage det hele, er det, fordi det faktisk fyldte fire femtedele af hans ordførertale, men der siger han, og jeg citerer:

»Men jeg vil meget, meget stærkt advare imod at følge Dansk Folkepartis strategi. Jeg ved godt, at det ikke er særlig rart at adskille tingene. Det er selvfølgelig mere interessant at blande servicedirektivet ind i forfatningstraktatdebatten ...«

Så hopper jeg ud af citatet, hvilket var noget af det, Dansk Folkeparti gjorde, og så fortsætter jeg citatet:

»... men det har dybest set intet med hinanden at gøre. Servicedirektivet er en del af det indre marked. Det kan vedtages med kvalificeret flertal. Hvis Danmark forlods skulle melde sig ud af forhandlingerne, har man fuldstændig afskrevet sig de alliancer, som er nødvendige, uanset om man kan lide det indre marked eller ej og kvalificerede flertalsafgørelser eller ej.«

Dette er for at sige, at det er en del af den forklaring, vi kom med dengang, og som jeg er fuldstændig enig i, på, hvorfor vi stemte nej til Dansk Folkepartis beslutningsforslag nr. B 45 i sidste folketingssamling.

(Kort bemærkning).

Morten Messerschmidt (DF):

Jeg synes egentlig ikke rigtig, vi får et svar, og det er jeg lidt ked af, for det vil jo være en eller